

Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις. 29 Νοεμβρίου 1892. ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 17

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις. " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτέστη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ. (μετὰ εἰκό-
νων, μετάφρ. Β' — Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΧΩΜΑΤΟΣ. διή-
γημα Προσπέρ Μεριμέ.—Ο ΥΠΟΔΟΧΑΣ ΒΟΝΕ, μυθιστο-
ρία Ἐκτωρος Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσύμιων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγματίων κτλ. κτλ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Ο Γεώργιος προσέδραμε καὶ ῥίπτεται εἰς τὸν Λιγνηρά. (Σελὶς 125).

Διακόπτεται ὀριστικῶς ἡ ἀποστολή τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἑῖς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν ἔντυπον ἡμῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ λάκκος τῶν Ἑλάφων.

[Συνέχεια]

Α'

Ὁ Δαγκέρ καὶ ὁ Βωφόρτ εὐρίσκοντο, ἡμέρας τινὰς μετέπειτα, ἐν τῷ γραφείῳ ἐνὸς τῶν συμβολαιογράφων τοῦ Κρέιλ, τοῦ κ. Παρλαγκέ.

Ὁ Βωφόρτ δὲν ἤθελε νὰ τηρήσῃ ἐπὶ πλέον τὸ μεταλλουργεῖν.

Ἐσκόπει νὰ ἐκποιήσῃ, καὶ νὰ κάμῃ ἐκκαθαρίσιν, εὐθὺς ὡς θὰ ἐκκλυπτε τὰς τελευταίας ζημίας.

Τὸ εἶχεν εἶπει, ὀλίγον πρότερον, πρὸς τὸν Δαγκέρ :

— Κακὰ κάμνεις μὴ ἀποσύρων τὸ μερίδιόν σου, ἀφοῦ σοὶ τὸ ἐπιτρέπω. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, θὰ εἶναι πλέον ἀργά.

Καὶ ἐπῆλθεν ἡ ἡμέρα τῆς διαλύσεως τῆς ἐταιρίας τῶν.

Ὁ Δαγκέρ, μὲ τὸ βλέμμα πλήρες μίσους, μανίας, ἐσκέπτετο :

— Τί θ' ἀπογίνω τώρα ;

Καὶ παράφοροι καὶ τρομεραὶ σκέψεις διήρχοντο τὸ πνεῦμά του.

Τὸ νὰ ἐπανήρχιζεν ἐκ νέου μοχθῶν πρὸς ἀποκατάστασιν περιουσίας, τῷ ἐφαίνετο ἤδη πλέον ἀδύνατον, οὔτε κατέχευε δὲ τὴν πρὸς τοῦτο δραστηριότητα καὶ ἀρετὴν. Καὶ εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἐξάψεως εἶχε φθάσει, ὥστε τὰ πλέον μυσαρὰ σχέδια, τὰ εὕρισκε σχεδὸν φυσικά.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ὠνειροπόλει :

— Πῶς ν' ἀπαλλαγῶ πάσης ἀνάγκης ; Τί νὰ κάμω ; ... Ἡ τύχη δὲν θὰ παρουσιάσῃ λοιπὸν καμμίαν εὐκαιρίαν εἰς ἐμέ, τὸν ὁποῖον οὐδεμία πρόληψις ἀναχαιτίζει ;

Ἡ μετὰ τοῦ κ. Παρλαγκέ συνδιάλεξις παρετάθη ἐπὶ μακρόν.

Πελιδνός, ὁ Δαγκέρ ἤκουε συζητούμενα ἐνώπιόν του τὰ χρηματικὰ αὐτὰ ζητήματα, ὥσπερ ἦτο πρὸς αὐτὰ ξένος.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Βωφόρτ ἢ ὁ συμβολαιογράφος ἐστρέφοντο πρὸς αὐτόν, ἐζητοῦν τὴν γνώμην του, τὸν ἡρώτων ἐπὶ τινος λεπτομερείας, ἐζητοῦντο τέλος τὴν προσοχὴν του.

Τοὺς ἐθεώρει μὲ ὕψος ἐξηγιωμένον καὶ παράφρον καὶ οὐδὲν ἀπῆντα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκρούσθη ἡ θύρα τοῦ συμβολαιογράφου.

— Ἐμπρός ! εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος.

Γραφεὺς τις ἐπεφάνη, ἐχαιρέτησεν εὐγενῶς καὶ εἶπε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον :

— Ὁ κ. Βαλόν...

— Παρακλέσατέ τον νὰ περιμεῖνῃ μίαν στιγμὴν. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς του μετὰ τινὰς λεπτά.

Ἄλλ' ὁ Βωφόρτ τὸν διέκρινε καὶ ἐγειρόμενος :

— Ὅχι, εἰσαγάγετέ τον. Ἡμεῖς ἐτελειώσαμεν.

Ὁ κ. Παρλαγκέ ἐνευσε πρὸς τὸν ἀναμένοντα γραφέα.

Ἐκεῖνος ἐξῆλθε καὶ πάραυτα εἰσῆλθεν ὁ Βαλόν.

Ἐθλίψεν ἐγκαρδίως τὰς χεῖρας τῶν τριῶν ἀνδρῶν.

— Εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας, κ. Βαλόν, τῷ εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, αἱ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν καταστημάτων σας τοῦ Ἀγίου Διονυσίου τετρακόσκι πεντήκοντα χιλιάδες φράγκων.

— Ἐρχόμην ἀκριβῶς διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Εἶχον ἀνάγκην μέρους τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ ἐντὸς τινῶν ἡμερῶν, καὶ ἂν ἡδυνάμην καὶ σήμερον νὰ τὸ ἐλάβανον...

— Τὸ μόνον εὐκόλον. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνωφελές τὸ νὰ ἔχτε μαζὺ σας εἰς τὴν ἔπαυλιν λα Νοδὶς ποσὸν τόσῳ σημαντικόν ; ... Ἡ ἔπαυλις εἶνε μεμονωμένη, ἐδῶ, οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος.

— Τὸ ἐσκέφθην καὶ ἐγώ, ὑπέλαβε περίλυπος ὁ Βαλόν, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὰς εἶπω διατὶ μοὶ χρειάζεται αὐτὸ τὸ ποσόν, ἂν μὴ ὅλον. τουλάχιστον τὸ ἡμισυ. Ὁ υἱός μου Ροβέρτος ποθεῖ ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς Γαλλίας καὶ νὰ περιοδεύσῃ ἀνά τὴν οἰκουμένην. Θ' ἀπουσιάσῃ ἐπὶ τινὰ ἔτη.

— Σὰς ἐγκαταλείπει ; ὑπέλαβεν ὁ Βωφόρτ.

— Διὰ λόγους πόνου τῆς καρδίας. Ἀπεγοητεύθη, ὁ καυμένος ὁ νέος. Καὶ φοβοῦμαι τὸ νὰ μείνῃ ἐδῶ ἐπὶ πολὺ. Τῷ εἶπα «Φύγε, ἀναζητήσον περιπετείαν, ταξίδευσον εἰς Ἀσίαν Ἀφρικὴν, εἰς Ἰνδίας. Πανταχοῦ. Εὐόδουσον ὅσα θέλεις, ἀλλὰ νὰ ἐπανέλθῃς καλῶς ἔχων. » Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ κάμω παρακαταθήκας εἰς τινὰς τραπεζίτας, παντοῦ ὅπου θελήσῃ νὰ ὑπάγῃ. Καὶ δὲν τὰ μετρώ. Ὅλην μου τὴν περιουσίαν δαπανῶ, ἂν τὸ θελήσῃ, ἀρκεῖ νὰ ἐπανέλθῃ, μὲ γαλήνιον τὴν ψυχὴν.

— Θὰ σὰς μετρήσω λοιπὸν εὐθὺς αὐτὰς τὰς 450 χιλιάδας φράγκων, ἀγαπητέ μοι κ. Βαλόν, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Ἀλλ' ἀφοῦ εἴσθε εἰς Κρέιλ, θὰ μοὶ κάμετε τὴν φιλικὴν τιμὴν νὰ δειπνήσωμεν ἀπόψε μαζὺ ;

— Τὸ ἐπιθυμῶ. Αὐτὸ θὰ μὲ διασκεδάσῃ ὀλίγον. Δὲν εἶμαι εἰς τὴν εὐθυμίαν μου. Ἡ μόνη μου χαρὰ εἶνε ὁ υἱός μου, καὶ τοῦ κατέβη εἰς τὸ κεφάλι νὰ ἐρωτευθῇ. Ἀ ! τὰ παιδιὰ ! τὰ παιδιὰ !

— Καὶ σεῖς κύριε Βωφόρτ, θὰ μὰς συντροφεύητε, βεβαίως, μετὰ τοῦ κ. Δαγκέρ ;

Ὁ Βωφόρτ ἐδέχθη εὐχαριστῶν τὸν συμβολαιογράφον.

Ὁ Δαγκέρ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπῆντησε διὰ φωνῆς ὑποκόφου :

— Ἐγώ, ὄχι, εὐχαριστῶ ! ... Πολὺ λυπούμαι, κύριε Παρλαγκέ...

Ὁ Συμβολαιογράφος ἐπέμεινεν.

— Ὅχι, ἔχω ὑποθέσεις αἱ ὁποῖαι μὲ καλοῦσιν ἀλλαχοῦ.

Καὶ ἀποτόμως, ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ, ἀφίνων ὅλους ἐκπληκτοὺς ἐπὶ ταύτῃ ἀναχωρήσει.

— Ἀλλὰ τί ἔχει ; ἠρώτησεν ὁ Βαλόν.

— Μερίμνας διὰ λόγους ζημίας εἰς τὰς ὑποθέσεις του. Ἐκποιῶ τὰ μεταλλουργεῖά μου. Ἐχασεν, ἀκουσίως μου, μὴ στέργων εἰς τὰς συμβουλὰς μου, τὰς ὀλίγας χιλιάδας φράγκων ὧν ἦτο κάτοχος καὶ ἀπέμεινε κατεστραμμένος.

— Καὶ σεῖς, κύριε Βωφόρτ ;

— Ὡ ! ἐγώ ! μίαν παροδικὴν στενοχωρίαν, τίποτε ἄλλο. Ἀλλ' ἀδιάφορον. Καὶ ἡ πενία αὐτὴ δὲν θὰ μ' ἐπτόει.

Ὁ Δαγκέρ εἶχεν ἐξέλθει.

Ἐταλάντευτο ἐν τῇ δόῳ, ὥσπερ ἀποτόμως μεθυσθείς. Καὶ ὠμίλει καθ' ἑαυτόν, διὰ φράσεων συγκεκομμένων, ἀσυναρτήτων οἱ ὁφθαλμοὶ του ἦσαν ζοφεροί, αἱ χεῖρές του ἦναι γον καὶ ἐκλείοντο. Ἄλλοτε ἔστατο, ἄλλοτε προύχρει.

— Τί τρομερὰ σκέψεις ! τί τρομερὰ σκέψεις ! ἐπιθύρυσεν...

Ἐπλανήθη ἐπὶ ὥρας ἀνά τὰς ὁδοὺς τοῦ Κρέιλ, ἀγνοῶν ἔτι ποῦ ἐπήγαγεν, μὴ φροντίζων περὶ τῆς παρερχομένης ὥρας.

Αἶφνης, ἐν τῇ καμπῇ μιᾶς ὁδοῦ διαγκωνίζεται πρὸς τινὰ διαβάτην.

— Αἱ ! τί θαύμονα ! ἐπεφώνησε φωνὴ τις βαρεῖα.

Καὶ πάραυτα ἡ φωνὴ μεταβάλλουσα τόνον, καὶ πρὸς τὸ φιλομειδῆς τρεπομένη :

— Ὁ κ. Δαγκέρ ... Παρ' ὀλίγον νὰ μ' ἐρρίπτετε ἀνάσκελα !

Ὁ Δαγκέρ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφρικίασε σύσσωμος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του διεστάλησαν.

Ἐνέχουσι τὴν ἑκφρασιν ὀφθαλμῶν κακούργου ἢ παράφρονος.

— Σεῖς ! εἶπε ! Σεῖς !

Ἦτο ὁ Λουδοβίκος Βαλόν. Ἐξηκολούθει οὕτως γελῶν.

— Καλὰ, ἐγώ εἶμαι, τί μὲ κυττάζετε κατ' αὐτόν τὸν τρόπον ; Τί τὸ παράδοξον εὕρισκετε εἰς τὴν συνάντησίν μας ;

— Τίποτε, ὦ ! Τίποτε !

— Πρὸ μιᾶς ἔτι ὥρας μὲ εἶδετε ... Δὲν θὰ ἐνομιζέτε ὅτι ἀπέθανον, ὑποθέτω ;

Ὁ Δαγκέρ φρίσσει ἐκ νέου, εἶτα ἀπομακρύνεται κεκυφώς.

Καὶ ὁ Βαλόν τὸν παρατηρεῖ ἀπερχόμενον ὑψὼν τοὺς ὤμους.

— Τὸν ταλαίπωρο ! Κατεστραμμένος ! ... Καὶ δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ κάμῃ ...

Αἶφνης τὸν βλέπει ἐπανερχόμενον.

Ὁ Δαγκέρ τὸν ἐρωτᾷ, μειδιῶν, μὲ περιδεῆς τὸ ὕψος !

— Δὲν φοβεῖσθε τὰς κακὰς συναντήσεις, τὸ βραδύ, ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἔπαυλιν λα Νοδὶς μὲ τόσον μέγα ποσόν ; ...

— Ὡ ! τὸ χέρι μου δὲν χωρατεύει, καὶ εἶμαι καὶ ὠπλισμένος καλὰ.

Ὁ Δαγκέρ οὐδὲν προσέθηκε. Τὴν φράσιν αὐτὴν ἀπεμακρύνθη χωρὶς πλέον νὰ ἐπανέλθῃ.

— Εἶνε τρελός, μὰ τὴν πίστιν μου ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βαλόν.

Ἄλλ' ὁ Δαγκέρ δὲν ἐπανήλθεν ἔτι εἰς τὰ ἴδια!

Διατελεῖ ἐν σφοδρᾷ ἐξάψει πυρετοῦ. Καὶ δὲν ὁμιλεῖ πλέον μόνος ὅπως πρὸ μικροῦ. Ἡ σκέψις του συνεκεντρώθη ἐφ' ἐνὸς μόνου σημείου.

Τὸ ἀπόγευμα μόλις ἐπανερχεται εἰς τοῦ Βωφόρτ κλείεται εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἡ ὄψις του εἶνε ἀλλοκοτῶς ὠχρὰ.

Προφανῶς πάλιν θανάσιμος τελεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν βλέπει εἰς τὸ ὥρολόγιόν του, ἡ χεὶρ του τρέμει σφοδρῶς. Θεωρεῖ εἰς τὸ ὥρολόγιον, ἀλλὰ δὲν βλέπει τὴν ὥραν. Εἶνε λίαν ἀπασχολημένος. Εἰς ἄλλο τι σκέπτεται.

Πορεύεται πρὸς τὸ παράθυρον, στηρίζει τὸ φλέγον μέτωπόν του ἐπὶ τῆς ὑέλου ἵνα τὸ ῥοσίσῃ.

Ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἐν τῇ οἰκίᾳ τὸν κάμνει καὶ σκιρτᾷ.

Λέγει καθ' ἑαυτὸν, τὴν φορὰν αὐτὴν, ὑψηλοφῶνως.

— Τετρακόσιαι πεντήκοντα χιλιάδες φράγκων... Μία περιουσία!

Κάθεται ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ καὶ οἱ δάκτυλοί του συσπῶνται ἐντὸς τῆς κόμης του. Σκέπτεται.

Αἰφνης, ἐγείρεται, ἐξέρχεται τοῦ δωματίου του, ἀναβαίνει εἰς τοῦ Βωφόρτ.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν πρόκειται νὰ εἰσέλθῃ, σταματᾷ. Ἀκούει φωνὰς προσερχομένης ἀπὸ τοῦ γραφείου τοῦ φίλου του: φωνὴν ἀνδρός, τὴν τοῦ Πέτρου — φωνὴν γυναικός, ἣν δὲν ἀναγνωρίζει τὸ πρῶτον, ἥτις δὲν τῷ φαίνεται παντελῶς ἄγνωστος ἐν τούτοις, καὶ ἥτις τὸν πληττεῖ ὥσπερ ὑπενθυμίζουσα αὐτῷ παλαιὰν, παλαιότατην ἀνάμνησιν.

— Λέξεις τινὲς ὅς ἀκούει ἀφουπνίζουσι τὴν προσοχὴν του.

Ἦδη ἡ χεὶρ του ἦτο ἐπὶ τῆς θύρας ὅπως ἀνοιχθῇ.

Ἀπέσυρε τὴν χεῖρα, συγκρατεῖ τὴν ἀναπνοὴν του, κλίνει τὴν κεφαλὴν καὶ ἀκροᾷται.

Καὶ ἐν ταῖς πρώταις λέξεσι τὰς ὁποίας ἀκούει, ἐδέησε νὰ συγκεντρώσῃ ὅλον τὸ σθένος καὶ τὰς δυνάμεις του ἵνα μὴ τῷ διαφύγῃ κραυγὴ φρίκης καὶ ἐκπλήξεως.

Ἀφίνων τὸν κ. Παρλαγκέ, ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀπομείνει λεπτὰ τινὰ ἔτι μετὰ τὴν τόσον ἀπότομον ἀποχώρησιν τοῦ Δαγκέρ, ὁ Βωφόρτ ἐπανήλθεν εἰς τὰ ἴδια.

Πρὸς τίνα λοιπὸν συνδιελέγετο; Καὶ ὅποια τις ἦτο ἡ συνδιάλεξις αὐτῇ ἦτις τόσον ἐφάνη ταράσσασα τὸν Δαγκέρ;

Μετὰ τὴν ἀπόπειραν αὐτοκτονίας τῆς Σοφίας, ἡ Μαρκελίνα βελθίως μετεμελήθη.

— Θ' ἀπέθνησκεν ἐν τούτοις ἐξ αἰτίας μου, ἐσκέφθη, ἄνευ τῆς τυχαίας ἐμφανίσεως τοῦ Γεράρδου... Ναί, ἐξ ἰδικού μου σφάλματος! ... Εἶνε ἀληθὲς ὅτι θὰ τὴν παρηκολούθουν καὶ θὰ συναπέθνησκον μετ' αὐτῆς! Τί φρικτῶδες θέαμα!

Δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι ἔκτοτε παρήλθον.

Ἡ Σοφία εἶχεν ἐντελῶς συνέλθει. Δὲν ὁμιλεῖ εἰς τὴν μητέρα της περὶ τῆς ὑποσχέ-

σεως ἣν ἐκείνη τῇ εἶχε κάμει. Δὲν τῇ ὑπεμίμνησκε τοὺς λόγους οὓς ἐν τῇ ἄκρᾳ συγκινήσει τῆς εἶχεν ἐκστομίσαι. Ὅχι, τίποτε, περιέμενεν.

Ἄλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, τὸ γλυκὺ καὶ μελαγχολικόν της βλέμμα προσηλῶτο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μητρός της.

Τὴν διτρεῖνα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ Μαρκελίνα, τότε, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν. Ἦννόει καλῶς τί ἐσήμαινεν αὐτὸ τὸ βλέμμα.

Ἐσήμαινεν:

— Ἐλησμονήσας τὸν Ρεβέρτον; Γνωρίζεις ὅτι τὸν ἀγαπῶ! Διὰ τί δὲν τὸν προσεκάλεσες; πῶς δὲν εἶνε ἐδῶ;

Τὸ ἐσκέπτετο ἐκείνη, οἶμοι! καὶ ἡ σκέψις αὐτῇ ταχέως ἐφθειρε τὴν ζωὴν της.

Τέλος, δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον ν' ἀργοπορῇ.

Ἡ ὥρα τῆς θυσίας εἶχε δι' αὐτὴν ση-μάνει.

Ἐπῆλθεν ἡ ὥρα καθ' ἣν θ' ἀπεκάλυπτε τὸ μυστικόν τοῦ βίου της, ἂν ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κόρην της τοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἀπελπιστικόν της διάθεμα.

Τὰ πάντα θ' ἀπεκάλυπτε πρὸς τὸν Βωφόρτ καὶ πρὸς τὸν Βαλόν.

Πρὸς τὸν Βωφόρτ ἐν πρώταις. Οὕτω ἔπρεπε.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπανάδρευσεν τὴν κόρην της χωρὶς νὰ προσέκρουεν εἰς ὑποχρεώσεις προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ νόμου.

Δὲν ἦτο ὑπόχρεως νὰ παρουσιάσῃ τὸ πιστοποιητικὸν γεννήσεως τῆς Σοφίας;

Δὲν ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ὁμολόγῃ τὸν γάμον της;

Καὶ ἀφοῦ ὁ σύζυγος ἔζη, ἔπρεπε καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης νὰ παρῆχε τὴν συγκατάθεσιν του, συγκατάθεσιν ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ γάμος δὲν ἠδύνατο νὰ λαβῇ χώραν.

Τί θὰ ἔλεγεν ὁ Βωφόρτ πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτὴν ἥτις συνέτριψε τὴν ζωὴν του καὶ τὸν εἶχεν ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας ἤδη ἐγκαταλίπει;

Τί θὰ ἔκαμνε;

Πῶς θὰ ἐδεξιότο τὴν Μαρκελίναν, τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ παραπτώματός της, τὴν περὶ γεννήσεως τοῦ Γεράρδου ἀνακρίνωσιν;

Πῶς θὰ ὑπεδέχετο τὴν Σοφίαν, τὴν θυγατέρα του;

Τρομερὰ προβλήματα ὧν οὐδὲ κἂν νὰ ζητήσῃ τὴν λύσιν ἐτόλμα.

Ἐγνώριζε τὸν Βωφόρτ ἀσθενικώτατον, λίαν νευρικόν.

Τοιαύτη καὶ τόσον ἀπότομος ἀποκάλυψις ἠδύνατο νὰ τὸν ἀφίνεν ἐμβρόντητον, μολονότι ἦτο ἤδη προκατειλημμένος ἀφ' ἧς ἡ Μαρκελίνα τῷ εἶχε πέμψει τὰ ἴα.

Ἀπητήτο προσοχή.

Ἐγραψε λοιπὸν:

«Τὸ ἄτομον τὸ ὁποῖον σὰς ἀπέστειλε τὰ ἴα τῶν Ἀλπεων, δύναται νὰ σὰς παράσῃ περὶ τῆς Μαρκελίνας πληροφορίας τινὰς, αἵ τινες θὰ σὰς ὁδηγήσωσιν ἴσως ἐπὶ τὰ ἴχνη της. Ἄν ἡ καρδία σας τὴν ἐλησμονήσῃ, καὶ ἂν ἀδιαφορῇτε πρὸς πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν Μαρκελίναν, μὴ ἀπαντᾷτε ποσῶς εἰς τὴν παροῦσαν ἐπιστολήν. Ἄν συμβαίῃ τὸ ἐναντίον, καλέσατε τὸ ἄτομον αὐτὸ καὶ θὰ ἔλθῃ αὐθημερόν.»

Συνέπεσε νὰ ᾔηεν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Κρασσκανάτας ἔκαμνε τὸν γυρὸν του ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ Κρέιλ.

Τὸν ἤκουσεν ὑπὸ τὰ παράθυρά της, φιλοδωροῦντα αὐτῇ τὸ ἀγαπητόν του ἄσμα:

Κυθέρνα φρόνιμα τὴν βάρκα σου,
Φαρᾶ, μίλει σιγὰ...

Τὸν ἐκάλεσεν.

Ἐκεῖνος προσῆλθε μειδιῶν μετὰ τὸ ὄργανον ἐπ' ὧμου.

Τῷ ἐνεχείρισεν τὴν ἐπιστολήν.

Ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν καὶ ἐμόρφασεν.

— Ἄλλο πάλιν! εἶπε. Καλλίτερο, μοῦ φαίνεται, δεσποινὶς Μαρκελίνα, νὰ πᾶτε ἡ ἴδια νὰ τὸν βρῆτε, τὸν καυμένο τὸν ἄνθρωπο. Μοῦ πληγώνει τὴν καρδίαν, λόγον τιμῆς, ὅταν τότε βλέπω! ... Τόσο καλὸς καὶ γλυκομίλητος, κ' ἔχει καὶ ἓνα τόσο ὠραῖο κρασί! ... Θ' ἀρχίσῃ πάλιν νὰ μὲ ρωτᾷ—«Ποῖός σὸ ὤσας αὐτὸ τὸ γράμμα; ... Καὶ τὸ ἓνα, καὶ τ' ἄλλο.» Αὐτὸ μὲ σκοτίζει. Δὲν ξέρω περὶ τί ν' ἀποκριθῶ. Καὶ ἔρχονται στιγμῆς τοῦ θέλω ὅλα νὰ τοῦ τὰ φανερώσω.

Ἡ Μαρκελίνα ὕψωσε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἐσο ἡσυχος, Ζανζότ, δὲν θὰ σοὶ ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις.

— Εἴστε βεβιαία;

— Ναί.

— Τότε, πᾶει καλὰ. πηγαίνω.

— Προσοχή, θὰ ἐγχειρίσῃς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν κ. Βωφόρτ.

— Ἐννοεῖται.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Ἴσως λάβῃς ἀπάντησιν.

— Ἀ! ὦ! ὠραῖα, θὰ σὰς τὴν φέρω. Καὶ ἂν δὲν λαβῶ;

— Ἄν δὲν λάβῃς, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα διὰ τόνου ὑποκόφου καὶ βραχέος, προδίδοντος ἄκραν συγκίνησιν, θὰ ἔλθῃς ὅπωςδήποτε νὰ μοὶ τὸ ἀνακοινώσῃς...

— Καλὰ. πὲρ μία ὥρα θὰ ᾔμ' ἐδῶ.

Καὶ ἀνεχώρησεν εὐθύμως.

Φθάσας πρὸ τοῦ κιγκλιώτου τοῦ κήπου τοῦ Βωφόρτ, ἐσήμανεν, εἶτα ἰδὼν ὅτι δὲν ἐσπεύδαν ν' ἀνοιξώσιν, ἤρχισε:

Φαρᾶ μίλει σιγὰ,

Καὶ τοῦ γαλοῦ τὸν βασιλεῖᾶ στὰ χέρια σου τὸν ἔχεις.

Ὁ Βωφόρτ εὐρίσκειτο οἶκοι. Πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐπανέλθει ἀπὸ τοῦ κ. Παρλαγκέ.

Ἦκουσε τὸ μουσικὸν ὄργανον, ἔτεινε τὸ οὖς καὶ ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Ζανζότ. Ἡ καρδία του ἐσκιρτήσεν. Ἐσπευσε πρὸς τὸ παράθυρον.

Τί ἤθελεν ὁ ἀπόμαχος; Διὰ τί ἔστη πρὸ τοῦ κιγκλιώτου;

Εἶχε λοιπὸν νέαν τινὰ καὶ μυστηριώδη ἐντολήν νὰ τῷ διαβιβάσῃ;

Ἐνευσεν εἰς τινὰ θεράποντα, ἐν τῇ αὐλῇ, νὰ ὑπάγῃ ὅπως ἀνοιχθῇ.

— Γρήγορα, εἶπε, γρήγορα, καὶ μὴ ἀφήσῃτε ποσῶς νὰ φύγῃ αὐτός ὁ ζητιάνος... φέρετέ τον ἐδῶ, καὶ διὰ τῆς βίβας ἀκόμῃ, ἂν ἀνθίσταται!

Παρετῆρει ἐναγωνίως.

— Θέλω νὰ μάθω, ἐπὶ τέλους, τί πρόσωπον παίζει εἰς αὐτὰ ὅλα.

Ὁ Κρασσκανάτας διέβαινε τὸν κήπον. Ὁ

Βωφόρτ οὐδ' ἔσχε τὴν ὑπομονὴν νὰ τὸν περιμένῃ, ν' ἀναβῇ. Ἐσπευσεν εἰς τὸ λιθόστρωτον καὶ ὁ ἴδιος τὸν ἐδεξιόθη.

— Τί τρέχει; εἶπε τραυλίζων. Τί εἶνε πάλιν;

Ἐν σιγῇ, ὁ Ζανζότ τῷ ἔτεινε τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Βωφόρτ τὴν κατεβρόχθισε διὰ τοῦ βλέμματος. Ἦτο ἄξιός οἱ αὐτοῦ τὸσον ἥτο ὠχρὸς καὶ τὸσον ἔτρεμε.

— Ναί, εἶπεν, ἐξησθημένος καὶ ἐξηνητλημένος ἐκ θανασίμου συγκινήσεως, ναί, ὥς ἔλθῃ πάραυτα ... πάραυτα, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν.

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν ἰαπωνικὴν αἵθουσαν, ἔγραψε μίαν λέξιν, μίαν μόνην, ἐπὶ χάρτου, ἔκλεισεν εἰς φάκελον τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Κρασσοκάναν.

— Πήγαινε γρήγορα ... δὸς αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν...

Καὶ σύρων τὸ χρηματοφυλάκιόν του τῷ τὸ ἔρριψε.

— Πήγαινε! πήγαινε! εἶπε, περιμένω...

Ὁ Ζανζότ ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς. Τὸ ὄργανόν του, ἐπ' ὧμου, τῷ ἔιδεν ἰσχυρὰ κτυπήματα εἰς τὰ νεφρά ἐγειρόμενον καὶ ἐπαναπίπτον, ἀλλ' αὐτὸς ὀλίγον εἰς τοῦτο προσεῖχεν.

Ἡ Μαρκελίνα τὸν ἀνέμενε ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, καραδοκοῦσα τὴν ἐπάνοδόν του.

Ὅτε τὸν εἶδεν, ἐδέησε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ τείχους, τὸσον ἡ ταραχὴ τῆς ἦτο σφοδρά.

Ὁ Ζανζότ ἦτο παρ' αὐτὴν, καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἂν ἀπεκρίμινεν ἀπάντησιν.

Ἐτεινεν ἐκεῖνος μίαν ἐπιστολήν.

— Νά, εἶπε... δὲν ἔκαμε πολὺ γιὰ νὰ τὸ γράψῃ αὐτὸ τὸ γράμμα, δὲν εἶν' ἀλήθεια, δεσποινὶς Μαρκελίνα;

Ἐκείνη τῷ ἀπέσπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν ἐπιστολήν, ἔσχισε τὸν φάκελλον.

Ἡ ἐπιστολὴ μίαν μόνην λέξιν περιεῖχεν: «Ἐλθετε».

— Θεέ μου, ἐψιθύρισε ἐκείνη, δὸς μοι θάρρος.

— Δὲν μὲ θέλετε πλέον, βέβαια, δεσποινὶς Μαρκελίνα;

— Ὁχι, Ζανζότ, εὐχαριστῶ, φίλε μου. Ὁ παίκτης τοῦ ὀργάνου ἀπῆλθεν.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἡ Μαρκελίνα ἀπέμεινε βεθυισμένη εἰς σκέψεις.

Τετέλεσται, τετέλεσται διὰ τὸ μυστικόν της. Τετέλεσται, διὰ τὴν ζωὴν της, ἴσως.

Περίεβαλε τὴν κεφαλὴν διὰ μύρου πέπλου. Πάντοτε ἐπενθρόρει.

Εἶτα ἀνεχώρησεν. Ἡ Σοφία, ἐκ τοῦ παρθύρου, τῇ ἐκράζε:

— Ποῦ πηγαίνεις, μαμά;

— Νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐδαιμονίαν σου, κόρη μου.

Ἡ Σοφία οὐδὲν ἠννόησεν. Ἡ μήτηρ της ἦτο κάτωχος.

— Ὑποφέρεις ὅσον καὶ ἐγώ, ἐσκέφθη.

Ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Λεῖγειρος μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ Βωφόρτ, ὑπῆρχεν ἡμισείας ὥρας ἀπόστασις, ἀλλὰ τὸσον ἥτο ἐξησθημένη ὥστε ὥρας ὀλοκλήρους ἐδαπάνησεν ἵνα διαύσῃ τὸ διάστημα τοῦτο.

Τὸ παρέτεινεν ἄλλως τε, ἐκουσίως, διότι, ἐπανειλημμένως εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ κιγκλιωτοῦ, καὶ αἴρνης, ἀπεμακρύνετο ἐκείθεν φρικιώσα.

Ἡθέλησε μάλιστα πρὸς στιγμὴν νὰ ἐπανεέλθῃ ἀπρακτος εἰς τὰ ἴδια.

— Ἐν τούτοις εἶνε ἀνάγκη, εἶνε ἀνάγκη! ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτήν. Θεέ μου! ... Οὐδέποτε θὰ δυνήθω! ... Ἄν δὲν μὲ ἀνεγνώριζε θὰ ἐλάμβανον καιρὸν νὰ τὸν θεωρήσω, νὰ ἐξοικειωθῶ πρὸς αὐτόν, ν' ἀνελάμβανον τὴν ψυχραιμίαν μου ... Ἄλλ' ἂν πάραυτα μὲ ἀναγνώριση. τί θὰ κάμῃ; ... τί θὰ εἴπῃ;

[Ἐπεται συνέχεια].

Β.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΧΩΜΑΤΟΣ

Διήγημα ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Φίλος μου στρατιωτικός, ἀποθανὼν ἐκ πυρετῶν ἐν Ἑλλάδι πρὸ τινων ἐτῶν, μοι διηγήθη ἡμέραν τινὰ τὸ πρῶτον πολεμικὸν συμβᾶν εἰς ὃ εἶχε παρευρεθῇ. Ἡ ἀφήγησίς του τοιαύτην μοι ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ὥστε τὴν ἔγραψα ἀπὸ μνήμης εὐθὺς ὡς ἔλαβον εὐκαιρίαν. Ἰδοὺ αὕτη:

— Ἐφθασα εἰς τὸ σύνταγμα μου πρὸς τὸ ἐσπέρας τῆς 4 Σεπτεμβρίου. Εὗρον τὸν συνταγματάρχην ἐν ὑπαίθρῳ. Μὲ ὑπεδέχθη κατ' ἀρχὰς λιαν ἀποτόμως· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς συστατικῆς ἐπιστολῆς τοῦ στρατηγοῦ Β***, μετέβαλε τρόπους καὶ μοι ἀπέτεινε φιλόφρονάς τινες λέξεις.

Συνεστήθη παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν λοχαγόν μου, ἄνδρα ὑψηλὸν καὶ ἡλικοῦ, μὲ φυσιογνωμίαν τραχεῖαν καὶ ἀντιπαθητικὴν. Ὑπῆρξεν ἀπλοῦς στρατιώτης, καὶ ἐκέρδισε τὰς ἐπωμίδας του καὶ τὸ παράσημόν του ἐπὶ τῶν πεδίων τῆς μάχης. Ἡ βραγχὴ καὶ ἀσθενὴς φωνὴ του, ἄλλοκότως ἀντετίθετο πρὸς τὸ γιγάντειον σχεδὸν τοῦ παραστήματος του. Μοὶ εἶπον ὅτι ὤφειλε τὴν ἄλλοκοτον αὐτὴν φωνὴν εἰς σφαῖραν διατρυπήσασαν αὐτόν ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἰένας.

Ἀκούσας ὅτι ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς σχολῆς τοῦ Φονταίνεβλώ, ἐμόρφασε καὶ εἶπεν:

Ὁ ὑπολοχαγός μου ἀπέθανε χθές...

Ἠννόησα ὅτι ἤθελε νὰ σημάνη: «Σεῖς ὀφείλετε νὰ τὸν ἀναπληρώσητε, καὶ δὲν εἴσθε πρὸς τοῦτο ἱκανός». Λέξις δηκτικὴ μοὶ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν χειλέων, ἀλλὰ συνεκράτηθην.

Ἡ σελήνη ἀνέτειλεν ὀπισθεν τοῦ προχώματος τοῦ Σεβερίνου, κατὰ δύο βολῶν τηλεβόλου ἀπόστασιν ἀπέχοντος ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου μας. Ἦτο μεγάλη καὶ ἐρυθρά, ὡς τοῦτο συνήθως συμβαίνει ἐπὶ τῇ ἀνατολῇ της. Ἀλλὰ, κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν μοὶ ἐφάνη ἐκτάκτως μεγάλη. Πρὸς στιγμὴν, τὸ ὀχύρωμα ἀπεσπάρθη μέλαν ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ δίσκου τῆς σελήνης. Ὡμοιάζε πρὸς κῶνον ἡφαιστείου κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκρήξεώς του.

Γρηαῖς τις στρατιώτης, πλησίον τοῦ ὀπίκου εὐρισκόμην, παρετήρησε τὸ χρώμα τῆς σελήνης.

— Εἶνε πολὺ κόκκινη, εἶπε· σῆμαὶο πῶς θὰ στοιχίσῃ ἀκριβὰς ἡ κατάληψις αὐτοῦ τοῦ περιφύρου ὀχυρώματος!

Ἀνέκαθεν εἶμαι προληπτικός, καὶ αὐτὸς ὁ εἰσὸς, ἐν τοιαύτῃ μάλιστα στιγμῇ μ' ἐστενοχώρησεν. Ἐξηπλώθην, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ κοιμηθῶ. Ἠγέρθην, καὶ περιεπάτησα ἐπὶ τινὰ ὥραν, θεωρῶν τὰ πυρὰ ἄτινα ἐν ἀπεράντῳ γραμμῇ ἐκάλυπτον τὰ πέραν τοῦ χωρίου Σεβερίνου ὕψωματα.

Ὅτε ἤσθην ὅτι ὁ ὀροσερὸς καὶ διαπρακτικὸς ἀὴρ τῆς νυκτὸς εἶχεν ἀρκούντως ἀναψύξει τὸ αἷμά μου, ἐπέστρεψα πλησίον τῆς πυρᾶς· ἐτυλίχθην ἐπιμελῶς διὰ τοῦ μανδύου μου, καὶ ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἐλπίζων ὅτι δὲν θὰ ἤνοιγον πλέον αὐτοὺς προτοῦ ἐξημερώσῃ. Ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν μὲ κατελάμβανεν. Ἀνεπαισθήτως αἱ σκέψεις μου προσελάμβανον πένθιμόν τινα χροιάν. Ἐσκεπτόμην ὅτι οὐδένα εἶχον φίλον μεταξὺ τῶν ἐκατοντακισχιλίων ἀνδρῶν ὑπὸ τῶν ὀπίων ἡ πεδιάς ἐκείνη ἦτο κεκαλυμμένη. Ἐὰν ἐπληγωνόμην, θὰ μὲ μετέφερον εἰς τὴν νοσοκομεῖον, θὰ ἐτύγγανον περιθάψεως ἀπροσέκτου παρὰ χειρουργῶν ἀγαθῶν. Ὅτε εἶχόν ποτε ἀκούσει περὶ ἐγχειρήσεων μοὶ ἐπανήρχετο εἰς τὴν μνήμην. Ἡ καρδιά μου ἐπαλλε σφοδρῶς, καὶ μηχανικῶς διηυθέτου, ἐν εἰδῇ θώρακος, τὸ μανδύλιον καὶ τὸ χρηματοφυλάκιον, ἄτινα εἶχον ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ κόπωσις μ' ἐβάρυνεν, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἡ νάρκη μοὶ ἐπετεινέτο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν σκέψις τις ἀπαισία ἐπερχομένη μοὶ μετὰ σφοδρότερης ἐντάσεως μὲ ἀφύπνιζε βιαίως.

Ἐν τούτοις ἡ κόπωσις ὑπερίσχυσε, καί, ὅτε ἡ σάλπιγξ ἐσήμαινε τὸ ἐωθινόν, ἐγὼ εἶχον ἐντελῶς ἀποκοιμηθῇ. Παρετάχθην ὡς πρὸς μάχην, ἐσάλπισαν συνάθροισιν, εἶτα ἐπαναθέσαμεν τὰ ὅπλα εἰς πυραμίδας καὶ τὰ πάντα ἀνήγγελλον ὅτι ἡ ἡμέρα θὰ παρήρχετο ἡσύχως.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν, προσῆλθεν ὑπαπιστής, κομίζων διαταγὴν. Προεταχθήμεν ν' ἀναλαβώμεν τὰ ὅπλα· οἱ ἀκροβολισταὶ μας διενεμήθησαν ἐπὶ τῆς πεδιάδος, τοὺς παρηκολούθησαμεν βραδέως, καὶ μετὰ παρέλευσιν εἰκοσι λεπτῶν, εἶδμεν ὅλους τοὺς προσκόπους τῶν Ρώσων ὑποχωροῦντας ἐν τάξει καὶ ἐπιστρέφοντας εἰς τὸ πρόχωμα.

Μία ἴλη πυρεβολικοῦ προῆλθε καὶ ἐτοποθετήθη δεξιᾷ ἡμῶν, ἑτέρα δὲ ἀριστερᾷ, ἀλλ' ἀμφοτέραι πολὺ πρὸ ἡμῶν. Ἠρχισαν μετὰ ζέσεως κανονοβολισμὸν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις ἀντεπεξῆλθεν ἐνεργητικῶς, καὶ πάραυτα τὸ πρόχωμα τοῦ Σεβερίνου ἐγένετο ἄφαντον ὑπὸ τὰ πυκνὰ νέφη τοῦ καπνοῦ.

Τὸ σύνταγμα μας προεφυλάσσετο σχεδὸν ἀπὸ τοῦ πυρός τῶν Ρώσων ὑπὸ μιᾶς προεξοχῆς τοῦ ἐδάφους. Αἱ βόμβαι των, σπάνια ἄλλως τε δι' ἡμᾶς (διότι κατὰ προτίμησιν ἐσκόπευον κατὰ τῶν πυρεβολητῶν), διήρχοντο ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν μας, ἢ τὸ πολὺ μᾶς ἐσφενδόνιζον γῶμα καὶ μικροὺς λίθους.

Εὐθὺς ὡς τὸ πρόσταγμα τοῦ νὰ βαδίσωμεν ἐμπρὸς μᾶς ἐδόθη, ὁ λοχαγός μου μὲ ἠτένισε μετὰ προσοχῆς, ἀναγκάσας με νὰ φέρω δις ἢ τρίς τὴν χεῖρα πρὸς τὸν μικρόν μου